

Осма глава ПРЕКЪСНАТИЯТ РАЗГОВОР

Славчо влезе в класната стая, където учеше Галя. Имаха български език при една млада учителка.

- Другарко, много се извинявам, но директора иска да говори с Галя.

- Сега ли?

- Да, веднага.

- Галя, върви.

Когато момичето излезе и учудено погледна Славчо, той само й посочи Емо, който изскочи от една празна стая.

- Какво е станало? – запита Галя.

- Нищо особено – започна да й обяснява Емо. – Когато се върнеш в клас, ще кажеш, че е станала грешка, директорът е търсел някаква друга Галя.

- Но аз нищо не разбирам.

- Ела в тази стая, ще ти обясня всичко.

- Какво?

- Искам да знам какво ти каза онова момиче от нашия клас в междучасието.

- Нищо.

- Как така нищо! Казвай цялата истина. От нея ми зависи съдбата.

- Ами... тя ми каза...

- Какво ти каза?

- Че... такава... Не, не мога да кажа! Обещах й.

- Нищо. На нас ще кажеш.

- Емо, моля ти се, не ми се сърди.

- Няма. Кажки какво й обеща.
- Че ще ходя само с теб и че няма да те оставя на друго момиче.

- Друго?

- Нищо.

- А ти защо се съ согласи?

- Защото те обичам и защото сме приятелки с Мариана.

- Виж какво. Това са глупости. Мариана иска да ми направи кален номер. Може и ти да пострадаш. Затова се пази от нея. А ако й кажеш за нашия разговор, аз ще науча. Вярвам, че ме разбираш. А за следобед киното не се отлага. Нека те мислят, че са постигнали нещо. Сега върви в клас. Знаеш какво да кажеш, нали?

- Да.

- Значи така – каза Емо, когато Галя излезе. – Те наистина са започнали да действат.

- Аз какво ти казах – усмихна се доволно Славчо.

- Сега остава да разберем какви са им замислите. Но явно искат да ме скарат с Марина.

- Те ще се стреснат от нашето излизане. Това и те не са го предвиждали.

- Да, дори и без резултат, нашето излизане е предизвикало паника в техните редове.

- Да вървим в клас. Гледай ги право в очите, когато влизаш.

Когато бяха вече в класната стая, забелязаха, че Мерито, Иса и Елиото се направиха на много разсеяни, за да не ги погледнат.

Славчо смушка с лакът Емо и му пошушна:

- Какво ли си мислят?

- Каквото щат. Ще ги оправим и тях!

- В голямото междучасие аз ще ги следя. Ти няма да се занимаваш с тях.

- Какво си намислил?

- Когато получа резултатите, ще ти кажа. Във всеки случай, голям план имам, но дори и на теб няма да го кажа. Не че ме е страх да не би да се раздрънкаш, но малко съм си суеверен, нали знаеш.

- А случайно да знаеш, сега се сетих, Марина с кого ходи?

- Що за въпрос?

- Как? Тя вчера ми каза, че обичала някой си.

- Глупости! Тя е разумно момиче и никога не би направила глупостта да се отдаде на някого. Дори и на теб. Извинявай, че ти го казвам, но е така. Но, все пак, тя те обича. Аз съм сигурен.

- Да, може би си прав. Значи, Марина е по-разумна от твоята Станислава.

- Да. Дори много повече, отколкото ти си мислиш. Но ние се обичаме със Станито по наш начин, вие с Марина – по ваш.

- Не знам дали въобще си струваше да ѝ се обяснявам в любов.

- Рано или късно щеше да го направиш.

- Аз съм голям идиот!

- Защо?

- Защото целия свят научи каква идиотщина съм направил. Тази кокошка Елито ме подведе.

- Това е грешка от твоя страна, но не бива да съжаляваш за нея.

- Много грешки допуснах напоследък.

- Ще се поправят. Човек се учи от грешките си.

- Хубаво ще се науча аз!

- Виж какво, аз ще бъда с теб докрай, не се отчайвай.
Каквото и да стане, аз съм с теб.

- Аз ти вярвам, защото сме най-добри приятели с теб.

- Е, тогава не се поддавай на отчаянието!

- Ти си прав. Знаеш ли, някой ден трябва да дойда у вас да направя някои записи на “Червените китари”.

- Още утре можеш.

- Утре непременно ще дойда.

В този момент часът завърши. Острият звук на електрическия звънец прекъсна разговора на двамата приятели. А и не само техния. В час най-сладко си разговаряха всички, защото беше забранено, според училищния правилник, разбира се...